

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 95/2021-24

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Rolandom Kovácsom, Mäsiarska 30, Košice, proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 8 Tos 7/2021 z 25. januára 2021 takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 8 Tos 7/2021 z 25. januára 2020 **boli porušené** základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 8 Tos 7/2021 z 25. januára 2021 **zrušuje a vec vracia** Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.
3. Krajský súd v Košiciach **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **384,01 eur** (slovom tristoosemdesiatštyri eur a jeden cent) a zaplatiť ich právnemu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 25. februára 2021 domáhal vyslovenia porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného

práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1, 3, 4 a 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom navrhol napadnuté uznesenie zrušiť, prepustiť ho z väzby na slobodu a priznať mu primerané finančné zadost'učinenie a trovy právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 95/2021-7 z 10. marca 2021 podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru prijal na ďalšie konanie. Vo zvyšnej časti ústavnú sťažnosť odmietol.

3. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je Okresným súdom Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 79/2020 na základe obžaloby Okresnej prokuratúry Košice II (ďalej len „okresná prokuratúra“) podanej 15. decembra 2020 väzobne trestne stíhaný pre podozrenie zo spáchania zločinu ublíženia na zdraví v štádiu pokusu v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva.

4. Okresný súd na hlavnom pojednávaní 14. januára 2021 uznesením č. k. 4 T 79/2020-203 zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu doručenú okresnému súdu 8. januára 2021 a zároveň väzbu sťažovateľa nenahradil ani jeho písomným sľubom, ani dohľadom probačného a mediačného úradníka.

5. Proti rozhodnutiu okresného súdu podal sťažovateľ ihneď po jeho vyhlásení sťažnosť, ktorú následne písomne odôvodnil podaním zaslaným okresnému súdu elektronicky 20. januára 2021 prostredníctvom obhajcu.

6. Krajský súd napadnutým uznesením podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku rozhodnutie okresného súdu zo 14. januára 2021 zrušil s odôvodnením, že po podaní obžaloby bolo namieste, aby okresný súd o väzbe sťažovateľa rozhodoval v zmysle § 238 ods. 4, a nie § 79 ods. 3 Trestného poriadku. Krajský súd preto sám podľa § 238 ods. 4 Trestného poriadku rozhodol o ponechaní sťažovateľa vo väzbe z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Písomný sľub sťažovateľa ako nahradenie väzby neprijal a rovnako väzbu sťažovateľa nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v relevantnej časti (prijatej na ďalšie konanie) dôvodí tým, že krajský súd pri svojom rozhodovaní neprihliadal na písomné odôvodnenie sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu podané 20. januára 2021 elektronicky obhajcom sťažovateľa, a teda sa ním ani nezaoberal. Tým malo dôjsť k porušeniu základného práva na obhajobu a kontradiktórnosť konania.

III.

Vyjadrenie krajského súdu a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie krajského súdu:

8. Krajský súd vo svojom vyjadrení k ústavnej sťažnosti uviedol, že v čase konania a rozhodnutia o riadnom opravnom prostriedku sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu zo 14. januára 2021 na neverejnom zasadnutí krajského súdu 25. januára 2021 sa písomné dôvody sťažnosti podané sťažovateľom prostredníctvom jeho obhajcu v spise nenachádzali, a preto krajský súd vychádzal z toho, že sťažovateľ podanú sťažnosť písomne neodôvodnil. V čase svojho rozhodovania teda o existencii dôvodov sťažnosti nemal žiadnu vedomosť.

9. Až následne boli v trestnom spise okresného súdu zadokumentované listinné dôkazy preukazujúce elektronické doručenie písomného odôvodnenia sťažnosti 20. januára 2021 o 12.24 h, ktoré boli doručené krajskému súdu až 25. januára 2021 bez udania času, kedy sa tak stalo.

10. Z uvedeného krajský súd vyvodil, že s nedostatočnou starostlivosťou v tejto trestnej veci postupoval okresný súd, ktorý napriek doručeniu písomného odôvodnenia sťažnosti sťažovateľa prostredníctvom jeho obhajcu toto nepredložil do rozhodnutia o zahlásenej sťažnosti krajskému súdu, a tak znemožnil svojím postupom, aby sa krajský súd zaoberal a vysporiadal s námietkami a argumentmi sťažovateľa, pokiaľ tieto mali význam pre rozhodnutie.

11. Za daných okolností sťažovateľom namietané porušenie základného práva krajský súd považoval vo vzťahu ku jeho postupu a rozhodnutiu za nedôvodné, preto navrhol ústavnej sťažnosti nevyhovieť.

III.2. Replika sťažovateľa:

12. Sťažovateľ vo svojej replike zotrval na podanej ústavnej sťažnosti v časti, v ktorej bola prijatá na ďalšie konanie, a uviedol, že on ani jeho obhajca nemali vedomosť o tom, z akého dôvodu nebolo na jeho písomné odôvodnenie sťažnosti prihliadnuté, resp. z akého dôvodu sa v čase rozhodovania o sťažnosti toto písomné podanie nenachádzalo v spise, ktorý bol predložený krajskému súdu. Preto trval na tom, že postupom a rozhodnutím krajského súdu bolo porušené jeho základné právo na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru.

IV.

K ústnemu pojednávaniu

13. Ústavný súd v súlade s § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože na základe podaní účastníkov a písomností predložených ústavnému súdu, ako aj s prihliadnutím na predmet konania je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie, resp. hlbšie objasnenie veci.

V.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

14. Podstata námietok sťažovateľa v súvislosti s namietaným porušením jeho základného práva na osobnú slobodu a práva na slobodu a bezpečnosť spočíva v jeho tvrdení, že krajský súd sa nezaoberal podaním jeho obhajcu z 20. januára 2020 doručeným okresnému súdu toho istého dňa, ktorým boli doplnené dôvody sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu zo 14. januára 2021.

15. Ústavný súd v prvom rade pripomína, že v zmysle svojej konštantnej judikatúry nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Skutkové a právne závery orgánov verejnej moci rozhodujúcich o ochrane práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody zaručeného v ústave alebo v medzinárodných zmluvách o ľudských právach a základných slobodách (m. m. III. ÚS 38/05).

16. Ústavné právo na spravodlivý proces zahrňuje okrem iného aj povinnosť všeobecných súdov vysporiadať sa so všetkým, čo v priebehu konania vyšlo najavo a čo účastníci (strany) konania tvrdia, ak to má vzťah k prejednávanej veci (obdobne pozri napr. Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993). Pokiaľ súdy tejto zákonnej povinnosti nedajú zadosť, a to tým, že sa zistenými skutočnosťami alebo tvrdenými námietkami nezaoberajú vôbec, alebo sa s nimi vysporiadajú nedostatočným spôsobom, má to za následok chybu konania, predstavujúcu zásah do ústavou zaručeného základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru). Právu na spravodlivý proces ďalej zodpovedá aj povinnosť všeobecných súdov svoje rozhodnutia riadne odôvodniť a v tom rámci sa adekvátne, čo sa týka myšlienkových konštrukcií, racionálne logickým spôsobom vysporiadať so všetkými dôkazmi a rovnako aj s argumentačnými tvrdeniami uplatnenými účastníkmi (stranami) konania. V opačnom prípade dochádza k ústavnoprávnemu deficitu obdobnému neústavnosti v podobe tzv. opomenutých dôkazov.

17. Už sama skutočnosť, že sa všeobecný súd nijako nevysporiadal s námietkou účastníka (strany) konania, ktorá má súčasne vzťah k prejednávanej veci, zásadne zakladá protiústavnosť dotknutého rozhodnutia (I. ÚS 405/2020, obdobne rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky I. ÚS 1895/08 a v ňom uvedené ďalšie rozhodnutia označeného súdu).

18. Napriek tomu, že uvedené tézy vychádzajú predovšetkým z interpretácie záruk upravených v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré sa spravidla na konanie o osobnej slobode nevzťahujú, je nepochybné, že aj súdne konanie v súvislosti s rozhodovaním o zákonnosti väzby (v zmysle čl. 17 ústavy a čl. 5 dohovoru) musí poskytovať určité garancie procesnej povahy, ktoré sú vyjadrené v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 dohovoru, aj keď tieto nemusia byť nutne rovnaké

(k tomu pozri napr. II. ÚS 108/08, II. ÚS 266/2013, II. ÚS 76/2011, I. ÚS 82/2019, I. ÚS 405/2020; De Wilde c. Belgicko, Winterwerp c. Holandsko).

19. Rovnako právo obvineného na obhajobu ako súčasť práva na spravodlivé súdne konanie treba považovať nepochybne aj za súčasť konania o väzbe. Treba ho teda považovať za súčasť procesných práv obvineného aj podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru, resp. čl. 17 ústavy. Povinnosťou všeobecných súdov je umožniť obvinenému uplatnenie práva na obhajobu tak, aby sa zachoval jeho reálny obsah a zmysel. Inak by totiž toto právo nebolo možné považovať za reálne, ale iba za teoretické, resp. iluzórne. Výklad príslušných ustanovení dotknutých právnych predpisov musí byť preto taký, aby uplatnenie práva na obhajobu v konaní o väzbe sa obvinenému reálne umožnilo (II. ÚS 116/2011, II. ÚS 266/2013).

20. Osoba vo väzbe musí mať v každom prípade možnosť predložiť súdu argumenty a dôvody proti svojmu ponechaniu vo väzbe a vyjadriť sa ku všetkým okolnostiam týkajúcim sa jej dôvodnosti a zákonnosti (II. ÚS 18/2013, III. ÚS 198/05, II. ÚS 266/2013).

21. Preskúmaním veci sťažovateľa ústavný súd nezistil žiadnu pochybnosť o tom, že sťažovateľ 20. januára 2020 prostredníctvom obhajcu elektronickou formou doplnil dôvody sťažnosti podanej na hlavnom pojednávaní 14. januára 2021 ihneď po vyhlásení rozhodnutia, ktorým okresný súd zamietol žiadosť sťažovateľa z 8. januára 2021 o prepustenie z väzby na slobodu a rovnako nebolo spochybnené, že krajský súd sa s doplnenými písomnými dôvodmi riadneho opravného prostriedku sťažovateľa neoboznámil a ani na tieto pri svojom rozhodovaní neprihliadol, keďže o nich v relevantnom čase nemal vedomosť.

22. Vychádzajúc z jednoznačnosti zásad uvedených v bodoch 16, 17, 19 a 20 odôvodnenia tohto rozhodnutia, možno zhrnúť, že v takomto prípade úloha ústavného súdu v tejto súvislosti spočívala iba v posúdení otázky, či sťažovateľom (jeho obhajcom) v elektronickom podaní uplatnenej námietky mali vzťah k prejednávanej veci, pretože iba prípady ignorovania vecných námietok účastníkov konania (strán trestného konania) zaťažujú rozhodnutie všeobecného súdu nepreskúmateľnosťou a iba takéto konanie súdu je potom potrebné hodnotiť ako rozporné s právom účastníka (strany) konania na spravodlivý proces. Naopak, úlohou ústavného súdu nebolo skúmať prípadnú relevantnosť dopadu uplatnených námietok na rozhodnutie vo veci – o osobnej slobode sťažovateľa, pretože je to práve všeobecný súd, ktorý sa obsahom týchto námietok musí zaoberať.

23. Sťažovateľ v doplnení dôvodov sťažnosti (predložených prostredníctvom jeho obhajcu 20. januára 2021) namietal postup okresného súdu pri rozhodovaní o väzbe, ktorý podľa sťažovateľa nebol prednostný a urýchlený v zmysle požiadavky § 238 ods. 4 Trestného poriadku, zároveň malo dôjsť k procesnému pochybeniu prvostupňového súdu, keď pred rozhodnutím o väzbe sťažovateľ nebol vypočutý tak, ako to predpokladá § 72 ods. 2 Trestného poriadku. Spochybnil tiež dôvod preventívnej väzby, pokiaľ bola jeho existencia spojená s požívaním alkoholu a jeho priestupkovou a trestnou minulosťou. Napokon sťažovateľ namietal nedostatočnosť vysporiadania sa okresného súdu s navrhovanými miernejšími prostriedkami nahrádzajúcimi väzbu. Ústavný súd tieto námietky sťažovateľa uvedené v písomnom doplnení sťažnosti z 20. januára 2021 proti uzneseniu okresného súdu zo 14. januára 2021 hodnotí ako také, ktoré nepochybne majú vzťah k prejednávanej veci – rozhodovaniu o jeho osobnej slobode, a bolo namieste, aby sa nimi krajský súd zaoberal a dal na ne adekvátne odpovede. V tomto smere je irelevantnou skutočnosť, že krajský súd podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku uznesenie okresného súdu zrušil a sám o väzbe

sťažovateľa rozhodol podľa § 238 ods. 4 Trestného poriadku, pretože v tomto prípade nešlo o námietky, ktoré samotným zrušením prvostupňového rozhodnutia stratili na ich aktuálnosti či legitimitu. Ústavný súd opäť pripomína, že nie je jeho úlohou zhodnotiť opodstatnenosť uvedených námietok v tom zmysle, či im mal alebo nemal krajský súd v konečnom dôsledku vyhovieť, resp. ich akceptovať, pretože by si takým postupom ústavný súd neprípustne atrahoval oprávnenia, ktoré mu neboli ústavnou ani zákonom o ústavnom súde zverené. Z hľadiska poskytnutia požadovanej ochrany základnému právu sťažovateľa na osobnú slobodu sa ústavný súd obmedzil iba na konštatovanie, že krajský súd nereflektoval námietky, ktoré sťažovateľ ako strana trestného konania proti svojmu ponechaniu vo väzbe uplatnil a o ktorých zároveň nevznikla dôvodná pochybnosť, že by vo vzťahu ku konaniu o osobnej slobode sťažovateľa tieto nemali žiadnu relevanciu.

24. Ústavný súd akceptuje názor krajského súdu, že to bol okresný súd, ktorý si nespĺnil dôsledne svoje povinnosti v súvislosti s realizáciou práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie pri rozhodovaní o ďalšom trvaní väzby, a to v súvislosti s jeho právom na to, aby sa krajský súd zaoberal argumentmi, ktorými odôvodňoval sťažnosť podanú proti pre neho nepriaznivému prvostupňovému uzneseniu, keď okresný súd podanie sťažovateľa z 20. januára 2021 doručené v ten istý deň nepredložil včas súdu druhého stupňa. Možno uzavrieť, že okresný súd svojím postupom zmaril uplatnenie práva sťažovateľa na to, aby krajský súd prihliadol pri rozhodovaní o sťažnosti na jeho argumenty.

25. Napriek tomu neostáva iné iba konštatovať, že hoci krajský súd zo subjektívneho hľadiska nezavinil skutočnosť, že sa o dôvodoch sťažnosti nedozvedel a že na ne nemohol prihliadať, nič to nemení na tom, že z objektívneho hľadiska základné práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru porušil. Tento záver ústavného súdu vychádza aj z jeho judikatúry, keď v obdobných veciach (nepredloženie dôvodov riadnych opravných prostriedkov súdom prvého stupňa nadriadenému súdu) rozhodol tým istým spôsobom (pozri napr. II. ÚS 76/2011, I. ÚS 82/2019), pritom v aktuálnej veci nevyšli najavo žiadne skutočnosti odôvodňujúce odchyliť sa od tohto názoru.

26. Ústavný súd s prihliadnutím na uvedené uzavrel, že krajský súd tým, že neprihliadal na sťažovateľom doplnené dôvody sťažnosti proti rozhodnutiu okresného súdu o zamietnutí jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, porušil sťažovateľovi ústavou zaručené základné právo na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a jeho právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru (bod 1 výroku tohto rozhodnutia).

27. S prihliadnutím na uvedený záver ústavný súd podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 133 ods. 2 a ods. 3 psím. b) a § 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde zrušil uznesenie krajského súdu č. k. 8 Tos 7/2021 z 25. januára 2021 a vec mu vrátil na ďalšie konanie (bod 2 výroku tohto rozhodnutia). V zmysle § 134 ods. 1 druhej vety zákona o ústavnom súde je krajský súd viazaný názorom ústavného súdu, preto jeho úlohou bude po vrátení mu veci na ďalšie konanie rešpektovať názor vyplývajúci z odôvodnenia tohto rozhodnutia a opätovne v danej veci rozhodnúť o osobnej slobode sťažovateľa na základe jeho opravného prostriedku proti prvostupňovému rozhodnutiu v súlade s ústavnoprávnymi požiadavkami kladenými na takéto rozhodnutie, berúc pri tom do úvahy príslušné ustanovenia Trestného poriadku, ale aj aktuálnu procesnú situáciu v danom

trestnom konaní (podľa zistenia ústavného súdu bolo okresným súdom o ďalšej žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu rozhodnuté 14. apríla 2021).

VI.

K požiadavke prepustenia z väzby na slobodu

28. Sťažovateľ v navrhovanom petite rozhodnutia o jeho ústavnej sťažnosti, ktorým je ústavný súd viazaný (§ 45 zákona o ústavnom súde), požadoval, aby ho ústavný súd prepustil z väzby na slobodu. Vo vzťahu k tejto požiadavke, zvlášť keď nenavrhol prikázať krajskému súdu prepustiť ho z väzby na slobodu, ale sa domáhal, aby tak urobil svojim rozhodnutím sám ústavný súd, je potrebné zdôrazniť, že ústava a ani zákon o ústavnom súde nepriznáva ústavnému súdu takéto oprávnenie. Rozhodnúť o vzatí do väzby a tiež o prepustení z väzby je plne v právomoci všeobecných súdov pri dodržaní ústavou a medzinárodnými zmluvami garantovaných ľudských práv a slobôd (I. ÚS 47/2013).

29. Ústavný súd tak nevyhovел sťažovateľovi v časti, v ktorej žiadal, aby ho ústavný prepustil z väzby na slobodu (bod 4 výroku tohto rozhodnutia).

VII.

Primerané finančné zadost'učinenie

30. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti navrhol priznať mu primerané finančné zadost'učinenie v sume 3 000 eur. Z čl. 127 ods. 3 ústavy vyplýva, že finančné zadost'učinenie ústavný súd môže, ale nemusí priznať. Takéto zadost'učinenie je namieste tam, kde nie je možné dosiahnuť a dovŕšiť ochranu porušeného základného práva iným ústavne a zákonne upraveným spôsobom (napr. I. ÚS 15/02, I. ÚS 139/02, II. ÚS 152/08, III. ÚS 623/2017).

31. Podľa názoru ústavného súdu je ochrana základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu a jeho práva na slobodu a bezpečnosť účinne poskytnutá tým, že ústavný súd konštatoval ich porušenie, zrušil napadnuté rozhodnutie krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie s formulovaním záväzného právneho názoru. Z uvedeného dôvodu ústavný súd požadované finančné zadost'učinenie nepriznal (bod 4 výroku tohto rozhodnutia).

VIII.

Trovy konania

32. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 384,01 eur. Pokiaľ ide o priznanú výšku nároku, ústavný súd bol viazaný návrhom sťažovateľa, inak by mu patril nárok na náhradu trov konania v rozsahu 576,12 eur.

33. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov [§ 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3]. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby

uskutočnený v roku 2021 je 181,17 eur a hodnota režijného paušálu je 10,87 eur. Sťažovateľovi vznikol nárok na náhradu trov konania za tri úkony právnej služby uskutočnené v roku 2021 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti ústavnému súdu a replika k vyjadreniu krajského súdu).

34. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. apríla 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu